

„Pak vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni“

Evangelium podle Marka 14, 23

Milé sestry a milí bratři,

otevřená bible a kalich stále zůstávají hlavním výtvarným symbolem naší Českobratrské církve evangelické, odkazujícím k jejím duchovním základům. Také na kazatelně našeho sboru, na stole Páně, na kterém otvíráme bibli, je dřevěná plastika kalicha, která nás jako symbol odkazuje k tomu, že Večeře Páně „pod obojí způsobou“ (sub utraque specie) chleba i vína je v evangelické církvi s naprostou samozřejmostí podávána všem, farářům i laikům. Je škoda, že tam ta otevřená bible chybí. Zatímco ale kříž a otevřená bible zůstávají symboly, kterým i člověk, vnitřně nedotčený evangeliem, přece jen ještě nějak rozumí, symbol kalicha mu už nic neříká. Měli bychom si být vědomi toho, že je to dnes symbol obrácený spíš dovnitř církve, než vyznavačsky směrem ven. A bude tedy slavení 600. výročí prvního veřejného vysluhování pod obojí způsobou (snad to bylo v kostele u Martina ve Zdi, nebo v kostele u sv. Michala) něčím, co v neděli 12. října na Ovocném trhu osloví také pražskou veřejnost 21. století? Uvidíme.

Ale v čem může oslovit nás? Když se podíváme do traktátu *O Boží krvi* (snad z března 1415) Mistra Jakoubka ze Stříbra, duchovního otce vysluhování podobojí v Čechách, zjistíme, že kromě tehdy běžného odvolávání se na významné duchovní autority tu Jakoubek docela prostě argumentuje slovy samotného Ježíše, jak nám je zachytili první evangelisté Matouš, Marek a Lukáš, slovy apoštola Pavla z prvního dopisu do Korintu a některými slovy Ježíšovými z Janova evangelia. To rozhodující, co vedlo k návratu kalicha a vína Večeře Páně také laikům, byl prostý návrat k poselství a vnitřní autoritě bible.

A tak si myslím, že **otevřená bible**, ne zavřená, je z těch symbolů naší církve stále tím nejdůležitějším. Proto se mi líbí novější oficiální „logo“ naší církve s otevřenou biblí a kalichem z pravé strany. To je pozvání: **Pojď a čti s námi**. Pojď a snaž se porozumět hlasu proroků i hlasu Ježíšovu pro svůj život a pro svou situaci. Nemusíme vést stejný zápas, jaký vedl tehdy Mistr Jakoubek ze Stříbra nebo Mikuláš z Drážďan o to, aby se v duchovním boji s Antikristem dostalo naprosto všem plné duchovní posily svátostí těla a krve Páně, ale i tento zápas odkazuje nás dnes k **otevřené biblí**, ze které můžeme zaslechnout důležitý hlas také do otázek, které s námi hýbají v 21. století, i když půjde asi spíš o ukázání směru, než o nějaké jednoduché a rychlé odpovědi.

Bible není Božím slovem v čisté podobě, nepůsobí nějak mechanicky nebo magicky, ale obsahuje svědectví o Božím slovu; svědectví toho, jak lidé v různých dobách a situacích Boží oslovení vnímali, přijímali, odmítali, ve víře i nevěře, poslušnosti i neposlušnosti, ve zkušenosti Boží blízkosti i opuštěnosti Bohem. A ukazuje nám směr v podstatných otázkách života. A my ji můžeme otvírat s nadějí a důvěrou, že i k nám může promluvit živě a nově. Je přinejmenším pozoruhodné, že tam, kde se v dějinách církví rodilo něco nového, ale i sebekritického a pravdivého, tam to vždycky přímo nebo nepřímo souviselo s návratem ke žhavému jádru biblického poselství, kterým stále zůstávají slova Ježíšova. I Luther, kterého strhlo učení apoštola Pavla, doporučoval v biblí hledat jako rozhodující to, co „fedruje“ Krista (was Christum treibet), co nám otvírá cesty k němu. Ta otevřená bible už tehdy, v době Jakoubkově a Husově, vedla k tomu, že plnost Kristových darů a jeho duchovní posily je pro všechny stejná. Velmi brzy, během několika měsíců se rozvinula praxe vysluhování „pod obojí způsobou“ po domech mezi nemocnými a těmi, kdo se kostelních bohoslužeb nemohli zúčastnit. Už Hus o tom do Kostnice dostával zprávy z Prahy. Na počátku toho byla znovu s dychtivostí otvíraná bible.

Někdy se o naší církvi říká, že je církví slova. Vážím si toho stále víc, i když mám pocit, že už se dnes někdy chlubíme spíš cizím peřím. Ale stále běží o ten živý hlas evangelia (viva vox evangelii), jak to krásně dovedli vyjádřit už dávní reformátoři. Argument, že slov je dnes mnoho, neobstojí. Zápas o to, že vyslovované slovo má svou nezaměnitelnou hodnotu, by se z našich evangelických společenství vytrácel neměl. A to právě v dnešní době, kdy se zdá, že slova už svou hodnotu ztratila a všechno se přesouvá do oblasti našich emocí a všelijakých duchovních vzruchů. A tak se vracím k tomu symbolu otevřené bible. Ten bych nerad ztrácel. Vždycky mne i nás povede k zápasu o podstatné věci vyplývající z evangelia. Někdy to může být kalich všem, jindy a v dnešní době třeba něco úplně jiného.

Petr Firbas, kazatel sboru

Tábor ve Stříbrné Skalici 12.–19. července 2014

V letošním roce jsme změnili místo našeho táborového týdenního setkání a rozjeli se do Posázaví, kde jsme v nádherném lesním prostředí měli k dispozici celou místní skautskou základnu. Nešlo o žádný kontakt na základě doporučení, základnu jsem objevil na internetu. Znovu jsem si ověřil, že i v dnešní době stále existuje jakýsi neviditelný řetěz mezi lidmi, kteří mají rádi přírodu, navzájem si důvěřují a nechtějí, jak tomu je i v případě zdejší skautské základny, komerčně vydělávat, ale nabídnout to, co vybudovali, k dispozici stejně smýšlející lidem. Když jsem na konci ujišťoval pana správce, že jsme všechno v budově i v celém areálu řádně uklidili, tak mi řekl: „Já to ani kontrolovat nebudu. Já vám důvěřuji, a když budete chtít, přijedte příští rok zase.“ Taková důvěra zavazuje a působí jako balzám na duši. Junák Stříbrná Skalice má tradici, která sahá až do doby první republiky. Na stěnách klubovny visely obrázky pana Svojsíka, jména a fotografie těch, kdo základnu využívali těsně po válce, ještě před tím, než bylo skautské hnutí komunisty likvidováno. Na táborové louce byly dokonce dva památníky zemřelých vedoucích zdejší základny. K perličkám patří informace, že v době války zabrala tuto základnu na nějakou dobu „Hitlerjugend“.

Tábor byl méně „zálesácký“, než tomu bylo v předchozích letech, ale vzhledem k tomu, že věkové rozpětí našich letošních táborníků bylo veliké – od nejmladší Johanky Vrbové (5 let) až po nejstaršího Vojtu Mrklase (skoro 16 let), jsme nelitovali, že se hygiena může tentokrát odbývat ve zděném domě. V přízemní budově bylo k dispozici vše potřebné, včetně skvěle vybavené kuchyně asi pro 60 lidí. Ale každodenní táborák samozřejmě nechyběl. A také prostoru k různým hrám na louce bylo dost. Protože chyběly projížďky na lodích, které jsme mohli využívat v loňském roce v Čími, přidali jsme letos výlety. Svezli jsme se také Posázavským pacifikem, a protože nám počasí mimořádně přálo, mohli jsme si užít i koupání v Sázavě a v relativně blízkém rybníku u Stříbrné Skalice. Na biblické téma o Nehemjášovi a stavbě jeruzalémských hradeb navazovaly hlavní táborové hry dvou družstev. Ale společného řádění na louce a v lese bylo mnohem víc, jenom mu někdy konkurovaly hry na všudepřítomných mobilech. Nebylo by úplně od věci si od nich aspoň na ten jeden společný týden v přírodě odpočinout. V Prorubkách k říčky Kněžné, kde jsme byli na táboře před několika lety, téměř signál nebyl a také jsme to přežili.

Poděkovat chci naší kuchařce Adéle Zbytovské, a to nejenom za výborné jídlo, které si všichni pochvalovali, jak se dočtete i níže, ale také za její pohodovost a humor, který do všeho vnášela. Stárnoucí pan farář, který se pomalu přeorientovává do dědečkovské role, už na táboře nutně potřebuje mladší tým spolupracovníků a já jsem rád, že takový se v našem sboru našli. Poděkování tak patří také Jirkovi Eliášovi, který už několik let chystá tábory spolu se mnou, a Pavle

Vrbové (rozené Eliášové), která se na výbornou zhostila role táborové maminky všech malých děvčat a kromě toho se vždycky nějakým kouzlem vyskytla přesně tam, kde byla potřeba něco zařídit, někoho odvézt, někomu vyndat klíště, zaskočit a podobně. V kuchyni také moc pomohla Martina Pokorná. Že jsme i letos všichni přežili tábor ve zdraví a nikomu se nic vážného nepříhodovalo, považuji vždycky za přidaný dar. A tak: snad zase za rok ve Stříbrné Skalici ahoj...

Petr Firbas

Naše táborová základna

Postřehy věrných táborníků

Vojta (15): Tento rok byl tématem táborové hry příběh Nehemjáše, nejprve hlavního ochutnávače u perského krále Artaxerxa, avšak později muže, který vedl obyvatele Jeruzaléma k důležitému postavení hradeb. Tohoto tábora se zúčastnili lidé z našeho sboru, ale i lidé mimo sbor. Celkem zde bylo 12 dětí, které byly rozděleny do skupin po šesti. Tyto skupiny proti sobě soutěžily a i přesto, že rivalita byla velká, se tábor obešel bez větších konfliktů. Oproti minulému roku přibýlo výletů, což táboru dalo nový rozměr a navíc to bylo i poučné, jako v případě výletu do kláštera v Sázavě. Třešničkou na dortu

byla závěrečná hra pořádaná staršími dětmi pro ty mladší i dospělé.

Josef (12): Tábor ve Stříbrné Skalici se mi líbil kvůli tomu, že zde byly záchody a postele. Areál tábora byl vhodný ke spoustě her, jako například fotbal, šátkovaná a podobně. Líbilo se mi také večerní posezení u ohně, kde si každý den Vojta s Ondrou (nejstarší chlapci) připravovali představení se zpěvem a kytarou. Doufám, že tábor bude pořádán i příští rok a je mi v podstatě jedno, kde.

Tomáš (9): Letošní tábor byl moc hezký, byly tady dobré hry a moc dobrá kuchařka. Moc se mi líbil výlet na hrad Český Šternberk a koupání v rybníce nebo v Sázavě. Na táboře bylo moc pěkné prostředí - potůček, ve kterém jsme si hráli, les, ve kterém jsme stavěli bunkry a hráli hry. I budova byla lepší než minulý rok, protože tam byla teplá postel. Celý tábor byl moc pěkný, těším se na příští rok a doufám, že bude zase ve Stříbrné Skalici.

Za naši rodinu patří velký dík všem, kdo se o nás celý týden starali a ulevili tak našim ztrhaným rodičům. Díky tedy patří: veliteli a šéfkovi Petru Firbasovi, polní kuchařce Adéle Zbytovské, polnímu biologovi a plánovači Jirkovi Eliášovi s velkou slabostí pro hudbu Džastyna Bíbra a hlavního fotografa Pavle Vrbové.

Společnými silami napsali kluci Mrklasovi.

U táborového ohniště

Milé sestry a bratři,

v neděli 12. října si společně připomeneme **600 let od prvního vysluhování podobojí způsobou** v kostele u Martina ve Zdi. Na tento den připravil Pražský seniorát s řadou spolupracovníků bohatý celodenní program, který vám zasíláme s doporučením, abyste se této všem otevřené akci zúčastnili a tak podpořili její prezentaci i před pražskou veřejností. Informujte, prosíme, také své přátele a známé. Při této příležitosti vyjde výpravná publikace o dějinách kostela u Martina ve Zdi, kterou bude možné na této akci získat s velkou slevou. v rámci programu je pamatováno také na děti. Dějiny církve podobojí - utrakvistů, trvaly u nás od konce husitských válek až do Bílé Hory. Teprve Druhý vatikánský koncil, který se konal v letech 1962–1966, však povolil laikům přijímání z kalicha i v Římskokatolické církvi.

1414
2014

PŘIJĎTE S NÁMI SLAVIT

600 LET OBNOVENÉHO VYSLUHOVÁNÍ PODOBOJÍ 12. ŘÍJNA 2014 V PRAZE

AULA ČESKÉHO VYSOKÉHO UČENÍ TECHNICKÉHO V PRAZE

Betlémská kaple, Praha 1

- 9.30 Consonare, slavnostní fanfáry
10.00 slavnostní ekumenické bohoslužby,
souběžně program pro děti

DOMINIKÁNSKÝ KLÁŠTER

Husova 234/8, Praha 1

- 12.30 Musica da Chiesa: koncert duchovní hudby
s historickými hudebními nástroji (hrají
a zpívají Tomáš Najbrt a Jaroslav Konečný)
14.00 panelová diskuse na sociální téma:
Od Milíče k současným ghettům
15.30 Musica da Chiesa: druhý koncert duchovní hudby

KOSTEL SV. MIKULÁŠE

Staroměstské náměstí, Praha 1

- 12.15 Consonare, slavnostní fanfáry
12.30 varhanní koncert Michala Hanzala
14.00 přednáška Jana Láška: Dědicové kalicha
15.30 varhanní koncert Bohumíra Rabase

KOSTEL MARTINA VE ZDI

Martinská 8, Praha 1

- 12.30 Divadlo V. Marčíka: Labyrint světa
14.00 koncert Ladislava Moravetze a jeho hostů
15.30 představení nové knihy o kostelu Martin ve zdi
19.30 ekumenické bohoslužby slova

OVOCNÝ TRH

Praha 1

- 12.30 koncert Konzervatoře Evangelické akademie
14.00 koncert skupiny Mário Bihári Trio
15.30 Divadlo V. Marčíka: Mystéria buffa
17.00 koncert skupiny Spirituál kvintet
Po celou dobu programu na Ovocném trhu budou
probíhat kreativní dílny pro děti a jejich rodiče.

KOSTEL SV. MICHALA

V Jirchářích 14, Praha 1

- 12.30 přednáška Pavla Hradilky: Kalich dnes
14.00 společný koncert pěveckých sborů Jeroným
a sboru M. Jakoubka ze Stříbra
15.30 přednáška Martina Vaňáče: Společné
slavení — utopie nebo reálná možnost?

EVANGELICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA UK

Černá 9, Praha 1, Velká posluchárna

- 12.30 přednáška Dušana Coufala:
Počátky kalicha v Čechách
14.00 přednáška Petra Morce: Ohlasy kalicha
15.30 přednáška Jiřího Mrázka: Večeře Páně dnes

DOPROVODNÝ PROGRAM

- ~ Komentovaná procházka „Husitskou Prahou“:
sraz na Ovocném trhu ve stanu u hlavního
pódia (začátky v 12.30, 14.00, 15.30).
~ Bojová hra pro děti: sraz na Ovocném trhu ve stanu
u hlavního pódia (start v 13.00, 14.30, 16.00).

Oslavy se konají za finanční podpory Ministerstva kultury ČR,
Hlavního města Prahy, Městské části Praha 1, Evangelické
zemské církve v Bádensku, Evangelické církve v Porýní,
Evangelicko-luterské církve v Bavorsku, Českobratrské církve
evangelické a Pražské diecéze Církve československé husitské;
pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, Hlavního města
Prahy, starosty Městské části Praha 1 Oldřicha Lomceckého.

www.e-cirkev.cz

www.nase-reformace.cz

facebook: Oslavy 600 let kalicha

Prázdninová rekonstrukce společných bohoslužebných prostor

V měsíci srpnu proběhla rekonstrukce naší modlitebny a menší místnosti (presbyterny) ve zvýšeném přízemí sborového domu. Největší změnou je nový vstup do modlitebny velkými dřevěnými dveřmi přímo pod scho-dištěm. Původní vchod z prostoru šatny jsme odstranili a po vybourání příčky jsme vzniklý prostor nechali osadit skleněnou stěnou.

Díky malým změnám ve vnitřním uspořádání modlitebny vznikl jedno-litější bohoslužebný prostor a v případě potřeby je teď mnohem snazší zvýšit také počet židlí v levé části (za rohem) modlitebny. V malé místnosti byl vyměněn mobiliář a pro potřeby nedělní školy a práce s dětmi byla natřena tzv. magnetická stěna. v přípravě je ještě nátěr tzv. „chytrou barvou“, na kterou bude možné psát a kreslit. Obývací prostor malé místnosti se těmito úpravami také zvětšil a bude lépe sloužit menším setkáním během týdne. Dík patří především sestře Ing. arch. Haně Seho, která celý projekt připravila a také se podílela na zajištění prací i celém průběhu rekonstrukce. Pro toto podzimní číslo sborového dopisu jsem s ní připravil malý rozhovor.

P. Firbas: Milá Hano, vyrostla jsi na Valašsku. Jak tě ovlivnilo tamní evangelické prostředí?

H. Seho: Narodila jsem se v padesátých letech a moji rodiče mne do sboru nepřivedli. Navzdory tomu jsem asi byla nepřímo – a přesto, zdá se, intenzivně – ovlivněna osobností mého kmotra dr. Buly, který k nám pravidelně po nedělních bohoslužbách chodíval na návštěvu. Vzpomínám si na živé debaty s mými rodiči, také si vzpomínám na návštěvy u Trusinů nebo setkání s Františkem Tyralíkem, který pak byl i mým třídním učitelem, když po roce 1968 mohl krátce učit. Aniž bych to nějak výrazně vnímala, byla jsem obklopena zbožnými a věrnými evangelíky, jen jsem je nespojovala se sborem, ale

byli to rodinní přátelé. Farářem byl tehdy ve Valašském Meziříčí Jan Amos Dvořáček a vzpomínám si také na jeho vášnivé diskuse s mým tátou.

Jsi docentkou na Fakultě architektury ČVUT. Jakou inspirací pro Tvou vlastní práci je výuka nových studentů architektury?

Studenti mne asi moc neinspirují, moje role je inspirovat studenty. Vedení studentských projektů je pro mne ale vynikající trénink pro kreativní myšlení, se studenty člověk nezakrní a udržuje se pořád v aktuálním dění ve svém oboru. Je to výborný boj proti rutině. Když se sejdou vnímaví a zaujatí studenti, je práce s nimi radostná.

V čem je pro Tebe, jako architektku, bohoslužebný prostor evangelických kostelů a modliteben jedinečný?

Těžká otázka. Myslím, že bohoslužba není o prostoru, ale o slovu a jeho významu. Asi je dobře, že věřící se chtějí scházet ve výjimečných prostorách, ale nepovažuji to osobně za nejpodstatnější. Pro architekta je to ale velká výzva, je-li zadáním pro jeho práci kostel. Mám moc ráda toleranční kostely se svým specifickým vnitřním uspořádáním. Je zde velmi intenzivně cítit pospolitost či společenství. Kostel v Telecím, to je nádhera. Cesta do kopce a pak stodola s farářem uprostřed.

Jaký je tvůj názor na výtvarné umění ve výzdobě našich evangelických bohoslužebných interiérů (např. v Praze-Vinohradech, v kostele u Jákobova žebříku v Kobylicích nebo na Jarově apod.)?

Dvacet let jsem byla členkou vršovického sboru. Obrazy Radových jsem vždy brala jako samozřejmou součást modlitebny ve Vršovcích – modrý obraz v Kobylicích je původně z Černomořské ulice ve Vršovcích. Vinohrady jsou otcovským sborem Vršovic a tak беру tamní obrazy br. Rady taky nějak samozřejmě (Jarov neznám), ale.... Letos jsem první zářijovou neděli byla na bohoslužbách v hugenotském kostele v Marseille a před čtyřmi lety ve Strassbourgu (v rámci česko-francouzského

kurzu biblické animace) a ač zcela rozdílné, byly oba kostely bez obrazů a byly nádherné. Čistá jednoduchá architektura (historická, ne současná), zvláštní světlo, hodně bílé barvy, parketová podlaha...

Jsi autorkou návrhu rekonstrukce bývalého bunkru na bohoslužebné prostory sboru ve Vršovicích, které už sbor teď několik let vděčně užívá. Nemrzí tě, že ses opět ocitla ve sboru, který se schází v suterénu farní budovy?

Ne. Vždyť do modlitebny v Horních Počernicích svítí každou neděli slunce.

Jsme vděční za to, že se díky tvým návrhům otevřela naše farní zahrada směrem ven a lépe slouží všem členům sboru. Právě se podle Tvého návrhu dokončuje rekonstrukce modlitebny, která má teď mnohem víc charakter jednotného bohoslužebného prostoru, zvětšil se i obývací prostor presbyterny. Máš do budoucnosti na mysli ještě nějaké další úpravy interierů naší farní budovy, které bys považovala za potřebné?

Vzhledem k tomu, že nejnovější úpravy uvnitř domu vznikly z původní debaty o nových židlích do presbyterny, určitě se najde ještě mnoho příležitostí pro zlepšení. Raději nebudu vyjmenovávat, co mě napadá, abych nikoho nevydělala.

Ve kterých dalších sborech naší církve se můžeme setkat s realizovanými projekty podle Tvých návrhů?

Zatím na papíře jsou úpravy interiéru chrámu na Smíchově a úpravy v Radotíně, kde chtějí z presbyterny mít univerzální prostor také pro „školku“ pro 8 dětí. Na novostavbu pro církve se zatím jen těším. Doufám, že se dočkám nějakého projektu pro evangelické komunitní zařízení nebo nějaký dům pro diakonii. Snad bude mít naše církve odvahu na nějaký chytrý, hezký a užitečný dům.

Jsou některá místa v bibli, která Tě oslovují jako architektku?

Myslím, že vnímání bible není nijak ovlivněno profesí, kterou člověk žije. Verš „Nestaví-li dům Hospodin, marně se namáhají stavitelé“ není jen pro architektky.

Na závěr otázka více osobní: Co je ti zvlášť blízké v evangelické zbožnosti a v evangelické církvi? A je něco, co Ti v ní naopak chybí?

Pro mne je víra velmi osobní věc a tak moc nehloubám o vnějších projevech... Možná si nejvíc cením neokázalosti. Proto jsem zde.

Děkuji za rozhovor.

Děkujeme vám všem, sestry a bratři, kdo se také finanční obětavostí podílíte na životě sboru. Jsme rádi, že jsme tak mohli náklady na tuto potřebnou rekonstrukci uhradit, aniž bychom museli žádat o půjčku z prostředků Jeronýmovy jednoty. Po skončení rekonstrukce naší modlitebny začala od září celková rekonstrukce Dobšické ulice, ze které máme hlavní vchod do sborové budovy. Rekonstrukce potrvá asi 3 měsíce. **Po dobu rekonstrukce je třeba počítat s nedělním parkováním v Třebešovské ulici.**

Pozvání k nácviku adventních a vánočních písní

Od 13. října 2014 se budeme **každé pondělí v 19:30** scházet v ekumenickém společenství zpěváků k přípravě vánočního vystoupení s pásmem písní a slova na nádvoří Chvalského zámku. Toto vystoupení je vděčně přijímáno již řadu let všemi, kdo si na Štědrý den přicházejí připomenout smysl vánočních svátků. Náš zpívající kroužek je otevřený i za hranice církvi a přivítáme každého, kdo má aspoň malou zkušenost se zpěvem v nějakém pěveckém kroužku. Společenství, které se v tomto kroužku tvoří, je pro nás všechny každý rok velikým obohacením.

Scházíme se v prostorách naší modlitebny. Letos se nácviku opět ujal náš bratr kurátor Martin Hruběš. **Přijďte zpívat spolu s námi!**

**Program farního sboru ČCE v Praze - Horních Počernicích
v říjnu 2014**

Program sborových setkání v říjnu 2014

neděle 5. 10. bohoslužby v 9:30
 jako host poslouží br. farář Ondřej Kolář z Prahy-Kobylis
neděle 12. 10. bohoslužby v 9:30
neděle 19. 10. **bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně (díkovzdání)**
neděle 26. 10. bohoslužby v 9:30

Během bohoslužeb děti odcházejí před kázáním do **nedělní školy**.

Biblické hodiny

7. 10. v 18:30 na faře, **14. 10. v 18:00** u Eliášových v Klánovicích,
23. 10. (čtvrtek!) v 18:30 na faře, **28. 10.** se nekonají – státní svátek

Staršovstvo – 7. 10. v 19:30 na faře

Střední generace – 16. 10. v 19:30 na faře (program v jednání)

Děti v Zelenči – vždy ve čtvrtek ve 14:00

Schůzky pěveckého sboru – nácvik na vánoční vystoupení na Chvalském zámku
od 13. 10. vždy v pondělí v 19:30

Seniorát a celá církev:

12. 10. oslavy 600. výročí vysluhování podobojí (bohoslužby v Betlémské kapli, shromáždění na Ovocném trhu a programy na různých místech v centru Prahy, viz pozvánka výše)

Do všech shromáždění našeho sboru jste srdečně zváni!

Úřední hodiny kazatele: úterý 16:00–17:30, středa 9:00–11:00, pátek 9:00–11:00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 - Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č. ú. 2400484971/2010, Telefon sboru: 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>